

Митко
5

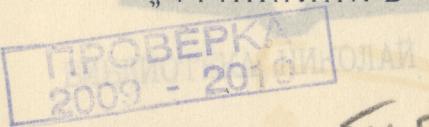
✓
родината и нейните трепети на човешкото
същество никога не са такива както онакаде по-голям
БЪЛЪЖКА КЪМЪ ПЪРВОТО ИЗДАНИЕ.

Развоятъ на японската лирика — една от най-
нѣжните рохби на азиатския гений — много напомня
развоя на лириката въ Елада. Самобитна
като старогръцката — и нейните извори се
туби въ мистичния здрач на една божествена
легенда, която съ импресионистичната си краткост
загатва вече вжтрешия и външенъ ликъ
на тая поезия.

Наистина викът на влюбеното сърце на
една богиня при вида на единъ младъ богъ:
„О, какъвъ прѣкрасенъ юноша! Каква радост
е да го срѣщнешъ!“ и отекналиятъ се послѣ въз-
клика на тоя младъ богъ къмъ богинята: „О,
каква прѣкрасна дѣвойка! Каква радост е да
я срѣщнешъ!“ трѣбвада се смѣтатъ като прафор-
ма на една танка — двѣхилядогодишната тан-
ка, която затваря въ магическия кръгъ на 31
срички въ 5 стиха неувѣхващата красота на из-
лъхнато нѣкога настроение, само леко настroe-
ние и загатната дѣлбока тѣга, дори скрито
отчаяние или пъкъ бликнала радост отъ жи-
вота. Но японецътъ, — който познава мѣрката на
истината, обича мига на чувствата и знае из-
куството да не доизказва, — създава и по-къс-
ната, ала съ тѣй антична *кай-кай* — нѣшо по-
добно на една неримувана терцина съ 17 срички —
по-къса и отъ една старогръцка епиграма
и малко по-дълга по време отъ нѣколко удара
на сърцето. Бѣрза, мигновена, свѣткавична —
тя е често само единъ викъ на бликнала радост
или отчаяние. *Наганта* — та и *ха-ута* — та
не по-дълги отъ единъ сонетъ, но пакъ за-

СИНИ ЧАСОВЕ

ЯПОНСКИ ПѢСНИ.
ПРѢВЕДЕ НИКОЛА
ДЖЕРОВЪ. ВТОРО
ИЗДАНИЕ. СОФИЯ,
1924. КООПЕРАТИВ-
НА ПЕЧАТНИЦА
„ФРАНКЛИНЪ“

ПРОВЕРКА
1971 г.

IV 533

БУЛ 5 3684 /
25

